

Bajka o zvončkih.

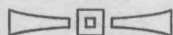
Spisal Josip.

dor dobi spomladi prvi zvonček, ko vzdigne svojo glavo iz tal, zazna na božični večer iz smrekinega šumenja svojo usodo za prihodnje leto,“ tako je rekel ded . . .

In zašumela je pomlad po hribih. Zbudili so se gozdovi, zazeleneli travniki, zabučali potoki in zapela je svojo pesem pomlad . . . Tonček je iskal ves dan in vendar ni mogel dobiti nobenega zvončka, zakaj po dolinah se je raztezala še snežena odeja . . . Ali smreke so pripogibale vrhove ob pomladnem vetru . . . Tu zagleda Tonček pod grmom prvi zvonček, ki je nekako s strahom gledal sneženo odejo okolo sebe. Tonček obstane, potem odtrga zvonček, gre z njim tiho domov, ga dene v knjigo in čaka Božiča . . . Na božični večer pa je Tonček poslušal smreko: „Tonček bo priden, in zato mu Miklavž prinese orehov, da jih bo imel dosti tretji štirinajst dni . . .“ Tonček je mislil, da je že gotovo, kar pravi smreka, in ni nikdar slušal matere. V jutru po Miklavžu pa je tičala v škornju dolga šiba . . .

In da se ne bi kdo zanesel, da bo imel srečo, četudi ni priden, pokriva sneg spomladi doline tako dolgo, dokler ne priraste pod njim mnogo zvončkov iz zemlje. Ko skopni sneg, je dolina vsa bela zvončkov, ali vsi priklijejo naenkrat, da se ne ve, kateri je prvi . . .

Prošnja sirote.

*Ljuba, drobna
lastavica,
ti pomladi
si glasnica.*

*Le sezidaj
gnezdo svoje,
naj veselje
pesem poje!*

*Pesem tožno,
pesem milo
poj, da petje
bo hladilo*

*bolečino
srčno mojo.
Pevaj, ptica,
pesem svojo!*

Bogumil Gorenjko.

Starčkova prošnja.

*Pomlad že prihaja
in zima beži,
prihaja iz raja .
preradostnih dni . . .*

*Prinesi še meni
veselja, pomlad,
prinesi še meni
kaj cvetja in nad!*

Bogumil Gorenjko.

